

(LMD): Quý bạn đọc, quý khán/thính giả từng theo dõi những lá thư áp ủ tình người của nhà văn Đỗ Văn Trọn viết về cộng đồng, về hoài bão –thương yêu- đoàn kết . Trong bài này, tác giả đã mạnh mẽ và thẳng thắn với một vài người, mà ông cho rằng cần thiết để cảnh tỉnh và để cộng đồng chúng ta giảm đi sự phân hóa, nghi kỵ, chia rẽ.

*Xin mời quý vị theo dõi “**Lá Thư Không Niêm của nhà văn Đỗ Văn Trọn - Tổng giám đốc Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao “Gửi Bạn” với tựa đề - Khát Vọng Đoàn Kết**”.*

THƯ KHÔNG NIÊM CỦA NHÀ VĂN ĐỖ VĂN TRỌN – TỔNG GIÁM ĐỐC HỆ THỐNG TRUYỀN THÔNG VIÊN THAO “GỬI BẠN”

KHÁT VỌNG ĐOÀN KẾT

San Jose, ngày 27 tháng 5/2016

Thư gửi bạn.

Bạn hỏi?

“Ngày tháng của tôi - của bạn”

Thưa bạn!

Đó là tháng Tư buồn, khi cơn mưa trái mùa rơi trên phiến đá xanh xao/dị thường, tự thân vẽ một chương lâm than của dân tộc.

Nơi những ngọn sóng tử thần, tiếng khóc hót hải, òa vỡ cùng với xác người trôi nổi giữa biển rộng nghìn khơi.

Nơi rừng sâu hiểm độc còn loang lỗ đạn bom, in hằn dấu chân,tìm đến cho một khát vọng tự do. Dù phải chết.Dù phải phơi thây giữa muôn ngàn hiểm trở, dòng người vẫn lừng lững bước tới.

Nơi trại giam, những con người bị bức tử, những bóng ma hồn tui, uất nghẹn cho một Việt Nam đọa đày dân tộc - giống nòi, mắt đăm chiêu nhìn về quê hương giấy chết.

Tháng Tư của bốn mươi một năm sau, người dân đã vùng lên.Đàn áp - bắt công - bạo quyền càng tạo cho lòng người căm phẫn hơn.

Sài Gòn, Hà Nội đồng thanh cất cao nguyện vọng. Dù máu đỏ, dù xiềng xích tra tấn. Tuổi trẻ đã xuống đường. Đã hiểu được sự hèn yếu của một chính quyền khiếp nhược báo hiệu hồi cáo chung.

Bạn hỏi?

“Còn cộng đồng người Việt sao đầy đố kỵ - chia rẽ”

Thưa bạn!

Cộng đồng người Việt là một cộng đồng năng động, sớm hội nhập và vươn lên từ những khổ nhục, đạt được nhiều thành tựu vẻ vang, đóng góp phần nào cho Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ, khiến người dân bản xứ rất nể trọng.

Tinh thần đùm bọc là một nét son của truyền thống Việt Nam, đã trở thành một tấm gương sáng chói. Người đến trước giúp người đến sau. Người an cư lo lắng cho người thân còn kẹt lại. Điển hình là 60,000 chủ nhân tiệm nail và 200,000 người Việt làm nail, nhiều công nhân- kỹ sư - bác sĩ - luật sư - giáo sư ... làm việc trong các công sở, hãng điện tử, bệnh viện, tòa án, trường học ... trên toàn nước Mỹ, đã cuu mang hàng triệu triệu người thân ở quê nhà. Họ làm việc chăm chỉ, không thấy ánh mặt trời, hầu mong con cái vinh hiển mai sau, và giúp người thân từ thành thị đến vùng quê hẻo lánh, vượt qua nỗi khốn cùng trong một xã hội lầm than, bất công. Người giàu thì giàu ngút trời, còn người nghèo thì nghèo cạn kiệt, như cơn hạn hán triền miên, thêm những giọt nước chảy xuống. Và đó, cũng chính là những hạt nhân ái trong lòng người Việt xa xứ.

Trớ trêu thay lại có một số ít người nhỏ nhặt, khập khiễng chệnh vênh trong cái xã hội thăng hoa này. Do lòng ích kỷ - đố kỵ chùn bước với cuộc sống, nên tạo ra những hào quang giả tưởng, khoác lên người một chức tước to lớn để vái thụng lẫn nhau.

Bằng những hành động kém cỏi, ngốc nghếch, áp đặt lên người khác những từ ngữ thiếu thiện cảm để thỏa mãn tự ái/ che lấp mặc cảm tự ti. Những người đó sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn xấu xa để chà đạp danh dự, bôi bẩn người khác dưới mọi hình thức.

Các ông ấy tạo ra chiêu bài “chống cộng độc quyền” để trục lợi riêng tư và dùng nó để che đậy sự khùng bó tinh thần người khác, khiến cộng đồng càng lúc càng chia rẽ và sợ hãi, xa lánh những hoạt động công ích xã hội, văn hóa, chính trị.

Những hành động đó đều đi ngược lại sự kỳ vọng của cộng đồng. Chẳng những thế, vô tình hay cố tình đã làm lợi cho cộng sản.

Trong một cộng đồng người Việt đầy năng động - trí tuệ- tài năng mà lại thiếu những gương sáng, thiếu vắng sự đoàn kết nhất thiết, thì làm sao có chung một sức mạnh, để phát triển cộng đồng, để đồng lòng giải thể chế độ cộng sản.

Con em chúng ta sinh trưởng ở Mỹ, chưa thấu hiểu được về cuộc chiến Quốc - cộng, mà cha ông chúng ta đã hy sinh cho tổ quốc, để giữ miền Nam yên ắng dưới bầu trời tự do. Những dấu hỏi trong lòng người trẻ là:“Tại sao người lớn lại thích chửi nhau?”.Tội lỗi của các ông là đã gieo vào tuổi trẻ những thắc mắc đó và đẩy các em xa cội nguồn.Trong khi đó, tuổi trẻ laniềm hy vọng, là kỳ vọng của gia đình và xã hội.Chúng ta có quyền mơ ước, một ngày nào đó, một người Việt Nam sẽ được vào Tòa Bạch Ốc để làm rạng danh dân tộc.

Các ông luôn cố tìm mọi cách xấu xa để triệt hạ những người có chỗ đứng trong xã hội,có thiện tâm với cộng đồng.

Ban- hội các ông còn thuê mướn mánh hồ“chửi”,văng tục vang lừng từ trong nhà đến nhà thờ, hàng quán,như một hung thần giữ ngôi đền hoang phế rong rêu, để làm mọi người hoảng sợ mà không dám lên tiếng. Các ông thật ấu trĩ khi nghĩ ra chiêu thức đó, sẽ khiến mọi người ngoan ngoãn phục lệnh.

Các ông đâu biết rằng; hành động đó của các ông, khiến mọi người khinh khi, tránh né.

Thật là bất nhân và tiểu nhân. Các ông chưa bao giờ làm được một chuyện đại sự, một đóng góp đáng kể đê xây dựng cộng đồng, mà chỉ toàn làm những việc trái với luân thường đạo lý của người Việt Nam. Các ông là chuyên viên thọc gậy bánh xe, ăng ten lá lúa, gậy chia rẽ - hiềm khích cộng đồng.

Chuyện tiểu sự, các ông churalàm nôi thì nghĩ gì đến chuyện đại sự.Càng lúc, các ông càng trơ trên, lộ diện là những người **vô tích sự**,thích tự phong, thích tiếm danh.

Thử hỏi, từ khi các ông lập ra ban - hội, các ông đã làm được điều gì hữu ích cho xã hội, cho cộng đồng.Quý vị cao niên đã được các ông hướng dẫn xin tiền già, tiền bệnh, tiền housing không?Những điều này cũng dễ hiểu thôi, vì các ông còn mù mờ về luật pháp Hoa Kỳ, thì có kiến thức gì đâu mà giải thích cho người khác hiểu.

Có những đồng hương lâm vào cảnh ngặt nghèo, có ai được các ông thăm hỏi giúp đỡ chưa?Hay các ông chỉ thích quyên góp-gây quỹ để ra tuyên cáo, hội họp đấu tố người này người nọ.

Có người đề nghị ban - hội của các ông nên đổi tên là: “Xưởng sản xuất nón cối nhân dân Cả Núi” hoặc là: “Xưởng liên phóng liên hiệp xí nghiệp thị trấn Vinh Quang”.

Tôi thật xót xa khi thấy luật sư Jenny Đỗ, một người hiền lành tử tế với mọi người, đang mang cơn bệnh ung thư đến hồi sinh - tử. Ao ước của cô là làm rạng rỡ chiếc áo dài thuần túy Việt Nam. Ấy thế mà, cũng bị quy chụp cho những chiếc nón “tai bèo” và dùng những lời chửi bới nặng nề, khiến luật sư Đỗ Quý Dân phải viết bài răn dạy những kẻ vu khống - mạ lỵ - chụp mũ. Luật sư Đỗ Quý Dân, dự định sẽ lập ra Hội Bệnh Vực những người từng là nạn nhân của những vụ xuyên tạc bị gán ghép là thân cộng - việt cộng - việt gian...

Ở thành phố San Jose chúng ta, có hai ban đại diện cộng đồng, một do ông Nguyễn Ngọc Tiên làm chủ tịch, nay đã lùi dần vào bóng tối. Đầu gì, ông Tiên cũng có lòng tự trọng, tự thân lo xoay xở trả tiền nhà để trụ sở còn duy trì hoạt động. Chắc ông Tiên cũng thấm mùi chua xót, khi những người cùng hội, cùng thuyền với ông đã quay lưng và cắn vào ông những vết bầm hư vô.

Còn một ban đại diện khác, do ông Phạm Hữu Sơn làm chủ tịch, phó là ông Vũ Huỳnh Trường, một người thích chửi bậy mà nhật báo Thời Báo đã từng đăng nguyên tấm hình của ông ta, vạch quần khoe của quý trong một cuộc biểu tình, với lời khuyên dành cho Vũ Huỳnh Trường: “Người đảng hoàng nên ăn nói đảng hoàng, đừng bạ đâu nói đó như vậy, và vạch quần khoe của quý trước mọi người”. Ông Trường đã từng chửi Cha, chửi Giám Mục, chửi Chúa. Gọi Đức Ông Đỗ Văn Đĩnh là Đạu Văn Lừa (thứ ngôn ngữ này, tôi không dám diễn nghĩa).

Ông Trường có hành động hỗn xược như vậy, chỉ vì Đức Ông không theo ông Trường chống lại Đức Giám Mục và Thiên Chúa, nên ông đã xúc phạm đến Đấng Bề Trên.

Bạn nghĩ, một người như vậy cũng là phó chủ tịch ban đại diện cộng đồng người Việt ở Bắc Cali, thì chúng ta xấu hổ đến ngàn nào. Khi có giới chức hay cộng đồng bạn tiếp xúc - gặp gỡ, tư cách của ông Trường hay ban bộ của ông làm đại diện cộng đồng thì chúng ta vô cùng ê chề.

Tôi thấm thía câu nói của Huỳnh Thục Vy: “Càng lớn tuổi, người ta càng thấy nhiều thăng trầm của đời người, thấy nhiều người xung quanh mình ra đi, thấy cuộc đời vô thường, thấy phận người mỏng manh... nếu đến lúc lớn tuổi đó mà vẫn còn vênh váo, bẻm mép, háo thắng thì đích thực ta chỉ có già mà không lớn...”

Tôi hiểu được những trăn trở của Trung Tá Nguyễn Mộng Hùng, khi ông xúc động trả lời trên Vietop TV: “Ngày tháng của tôi không còn bao lâu nữa, điều duy nhất tôi mong muốn

là hai ban đại diện cộng đồng hãy giải tán để có một ban đại diện cộng đồng mới, do người trẻ có đức, có tài, có khả năng đảm trách thì cộng đồng chúng ta mới hàn gắn, mới bớt đi sự chia rẽ đã đến hồi trầm trọng...”

Ý nguyện của ông Nguyễn Mộng Hùng cũng là ý kiến của nhiều quý khán/ thính giả của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao. Họ không những bày tỏ bằng tiếng nói, mà còn bày tỏ bằng hành động. Nếu hai ban đại diện cộng đồng không cảnh tỉnh giải tán thì buộc lòng chúng ta phải tẩy chay.

Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao kêu gọi quý khán/thính giả thâm lắng, những người có lòng, có tâm, có ý hướng xây dựng cộng đồng, xin quý vị hãy dành chút thời gian, hãy cùng với mọi người dựng lại một hình ảnh đẹp đẽ, dựng lại một Thủ Phủ Tình Thương như chính ý nghĩa của nó.

Dù rằng có một số quý vị bận bịu và không muốn phiền nhiễu đến cuộc sống. Nhưng xin quý vị, hãy một lần để San Jose mãi mãi là một cộng đồng thương yêu- đoàn kết với những giá trị mà chúng ta đánh đổi trên biển cả, trong rừng sâu, nơi lao tù cộng sảnđể đến được bên bờ tự do.

Tôi mong quý vị hãy tiên cử những người trẻ có khả năng đảm nhiệm ban đại diện cộng đồng mới. Ở San Jose, có rất nhiều người giỏi giang, nhiệt huyết. Nếu chúng ta mời được tiên sĩ Nguyễn Hồng Dũng hoặc tiên sĩ Đỗ Hùng làm chủ tịch thì không gì bằng, vì hai người đó rất có lòng, và cộng đồng chúng ta cũng biết đến thành tích hai vị đó rất nhiều.

Riêng Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao, sẽ sẵn lòng trợ giúp tài chánh, trụ sở làm việc và những phương tiện sẵn có để sinh hoạt cộng đồng.

Một Ban Đại Diện Cộng Đồng đúng nghĩa là phải phục vụ đồng hương. Tôi từng nêu ra vấn đề này với một số luật sư, bác sĩ, cán sự xã hội - di trú, một số chuyên viên làm việc cho chính phủ ... liên quan đến những nhu cầu mà đồng hương muốn biết, muốn tham khảo, muốn được giải thích,Kể cả lãnh vực văn hóa, báo chí, hội họa, âm nhạc, dạy tiếng Việt...mà người thụ hưởng không phải trả một chi phí nào. Đề nghị của tôi được nhiều người trong ngành chuyên môn ủng hộ và hứa sẽ giúp đỡ miễn phí.

Đó là những việc nên làm và cần thiết phải làm của một Ban Đại Diện Cộng Đồng. Khi tôi chia sẻ điều này với quý bậc trưởng thượng thì mọi người rất vui và mong chờ một Ban Đại Diện mới ra đời, với ý nghĩa tốt đẹp mà đồng hương giao phó đặt niềm tin vào.

Bạn hỏi?

VỀ “ĐÊM HƯƠNG VỀ VIỆT NAM”

Thưa bạn!

Đó là một đêm đầy ghi nhớ trong lòng mọi người, là một cuộc tập hợp đông đảo nhất, với hàng ngàn ngàn đồng hương ở miền Bắc Cali cùng đến để thắp sáng niềm tin, yểm trợ đồng bào quốc nội chống lại sự nhu nhược của chính quyền cộng sản.

“Đêm Hương Về Việt Nam” tổ chức tại Grand Century Mall thứ Sáu ngày 13 tháng 5/2016 vừa qua đã tạo được một hình ảnh, một tiếng vang trầm hùng, được ghi lại trong cuốn phim giá trị tình đồng hương - nghĩa đồng bào được quý vị dân cử, truyền thông Hoa Kỳ ca ngợi, và tạo được niềm tin cho đồng bào trong nước, mong mỗi hải ngoại tiếp ứng để cùng gióng lên tiếng nói cho một Việt Nam bất khuất mai sau.

Trong tinh thần đó, ngày hôm sau, thứ Bảy 14 tháng 5 miền Nam Cali tổ chức rất hùng hậu với nhiều ca sĩ, nhưng số người đến không bằng ở San Jose như lời phát biểu của ông chủ tịch Phan Kỳ Nhơn, với ý nói: “ Cộng đồng người Việt ở Nam Cali đông đảo nhất hải ngoại, là Thủ Phủ chống cộng, nhưng sao chỉ có 800 người tham dự....”

Ngày hôm đó, hai ông chủ tịch của hai Ban Đại Diện Cộng Đồng miền Nam Cali, dù trước đó có nhiều bất hòa, nhưng đã đồng lòng đứng chung nhau cho buổi tổ chức thắp nến này.

“Đêm Hương Về Việt Nam” tại San Jose áp ủ tình người, những tấm lòng cùng chung một chí hướng. Rất nhiều hình ảnh cảm động, và khí thế đấu tranh rực lửa của đồng hương. Tất cả đều đồng lòng lên án nhà cầm quyền cộng sản, đồng thanh cất cao nguyện vọng cho một Việt Nam Độc Lập - Tự Do - Dân Chủ và Nhân Quyền thực sự.

Ban tổ chức chỉ có một tuần để chuẩn bị và phải nhận chịu những cuộc đánh phá dữ dội của một vài cá nhân, hội đoànnhưng cuộc đánh phá đã bất thành. Các ông ấy không thể ngăn cản được tấm lòng son sắt của đồng hương, hướng đến đồng bào nơi quê nhà đang có những cuộc biểu tình khắp nơi.

Những lời nguy tạo gây chia rẽ chỉ làm cho đồng hương nhận diện rõ hơn, để phân biệt những thế lực ngầm, những kẻ âm mưu hình thành một chính phủ đen ở San Jose, muốn đầu tổ hơn là đấu tranh thực sự.

Có thể nói “Đêm Hương Về Việt Nam” rất thành công. Đó là việc làm rất ý nghĩa mà Ban tổ chức, Liên Hội Cựu Quân Nhân - Lực Lượng Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức Bắc Cali đã

sốt sáng, bỏ công -bỏ sức để xây dựng một biểu tượng tốt đẹp- trong sáng của Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa.

Bạn hỏi?

“Vi đâu gây ra sóng gió này?”

Thưa bạn!

Chẳng qua là do lòng đố kỵ, ý nghĩ hẹp hòi từ những ganh ghét vụn vặt tạo thành.

Dự định ban đầu của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao là tổ chức “Đêm Hương Về Việt Nam” vào ngày 6 tháng 5/ 2016. Mười lăm phút trước đó, khi chương trình sắp được thông báo trên Sài Gòn Radio, anh Nguyễn Hồng Dũng báo tin, nghị viên Nguyễn Tâm và ông Phạm Hữu Sơn sẽ tổ chức thấp nển ngày đó tại San Jose City Hall, nên chúng tôi đã thừa chuyện với anh Lê Đình Thọ - Tổng thư ký Liên Hội Cựu Quân Nhân Bắc Cali để dời lại ngày 13 tháng 5/2016 mới tổ chức.

Việc thay đổi này đã làm cho chúng tôi tổn kém không ít, nhưng biết làm sao hơn, vì chúng tôi không muốn có hai nơi tổ chức cùng ngày, để gây ngộ nhận cho cả hai bên.

Sự nhân nhượng của chúng tôi, đúng ra đáng được trân trọng. Ngược lại, vì buổi tổ chức của các ông không thành công, nên các ông đã điên cuồng quay ra đánh phá “Đêm Hương Về Việt Nam” để ngăn cản đồng hương tham dự.

Nào là email, thông báo cùng khắp để tẩy chay - chụp mũ - xuyên tạc... ý nghĩa về “Đêm Hương Về Việt Nam” do Liên Hội Cựu Quân Nhân -Lực Lượng Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức Bắc Cali, kết hợp với Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao - Vietop TV tổ chức

Các ông la toáng, hô hoán, “rít” lên từng hồi như bánh xe tăng nghiền nát đường Thủ Đô.

Sự thật vẫn là sự thật. Dù các ông manh nha dùng mọi thủ đoạn, cũng không thể nào che giấu bản chất “băm trộn” của các ông mà đồng hương đã nhận ra được điều này.

Quanh đi, quẩn lại chỉ các ông với nhau. Một buổi thấp nển cứu nguy ngư dân miền Trung mà chỉ có ban tổ chức chứ không có nhiều đồng hương tham dự , đếm chùng khoảng 100 người.

Đồng hương rất ngao ngán việc làm của các ông.

Các ông đã quá thất lễ khi gán ghép hàng ngàn - ngàn người đến với “Đêm Hương Về Việt Nam” là bọn theo đuôi “việt cộng - việt gian”.

Các ông đã xúc phạm đến quý đồng hương, chỉ vì họ đã không đến với các ông mà đến với “Đêm Hương Về Việt Nam” thứ Sáu ngày 13 tháng 5/2016 bằng cả trái tim và tấm lòng rộng mở.

Bạn hỏi?

“Chính sự là gì?”

Thưa bạn!

Chính sự là luôn luôn phải có sự chân thành. Hãy nhìn lại bản thân xem thực sự quyền lực là gì? Không ai tiếp tục theo đuổi sự mù quáng để phục vụ quyền lợi riêng tư, để nắm lấy chính sự, để có trong tay quyền lực...

- Với ông Phạm Hữu Sơn thật cảm thương, cảm thương hơn những gì tôi nghĩ. Xem ra, tôi quá ngây thơ khi đưa hình ảnh của ông lên màn ảnh truyền hình, làm xấu đi những bản tin mà khán thính giả muốn xem.

Ông có cái gì để “lạm dụng?”. Ông đại diện cho ai? Hay ai sai khiến ông? Thật quá dễ để tôi vạch trần ra chân tướng thủ lĩnh của ông.

Ông tiếm danh là chủ tịch cộng đồng mà không viết nổi một câu văn, thì đại diện cho ai bây giờ! Tuyên cáo “lớ ngớ” của ông làm tôi liên tưởng đến những người dân trong nước xuống đường biểu tình ôn hòa bị gán ghép là “phần tử xấu” nhận tiền của “bọn phản động Việt Tân” để gây rối, làm mất an ninh trật tự.

Tôi cũng nhắn gửi đến anh em làm truyền thông, nhiều khi quý bạn nồng nhiệt xướng danh những người tiếm danh với nhiều chức vụ to tát, không khéo, các bạn sẽ trở thành nạn nhân cho những nghi kỵ sau này, mầm mống của những cuộc đấu tố - chụp mũ.

Trước ông từ nhiều năm, cá nhân tôi và Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao đã làm nhiều điều công ích cho cộng đồng, cho xã hội. Chúng tôi đã cống hiến một món ăn tinh thần cho người Việt. Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao là một trong những viên gạch đầu tiên, tạo nền tảng cho ngành truyền thông Việt ngữ nơi xứ người.

Nỗ lực khiêm tốn của tôi là đã hướng dẫn và tìm việc làm cho hơn 200 anh em HO. Nhiều chương trình nhân đạo, cứu trợ khẩn cấp thiên tai, lũ lụt ở Việt Nam, khủng bố New York 9/11 ... Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao đều nhập cuộc và đi đầu.

Chúng tôi bỏ tiền, bỏ công sức, bỏ thời gian để tổ chức. Trọng trách của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao là làm sao để buổi tổ chức được thành công, được đồng hương tham dự đông đảo. Việc quyên tiền được giao cho Hội Hồng Thập Tự Hoa Kỳ, Hội Thiện Nguyện đảm nhận. Chúng tôi đã đem lại nhiều hình ảnh đẹp cho cộng đồng Việt Nam với hai chục ngàn người thấp nển nguyện cầu mà trên các đài truyền hình Mỹ chiếu liên tục trong thời gian đó.

Tôi ngẩng đầu hãnh diện để nói với ông: Giá trị nhất trong cuộc đời tôi là đã tặng 1 triệu đô để đem lại ánh sáng cho hơn 20 ngàn người mù nghèo bị đục thủy tinh thể ở Việt Nam. Đó là một việc làm mà tôi và những tâm hồn hướng thiện hằng đeo đuổi. Là niềm hạnh phúc khôn tả của đời người mà tôi có được. Là tài sản vô giá để con cái tôi gìn giữ.

Tôi không biết trái tim của ông Phạm Hữu Sơn có đau xót trước những người mù lòa bất hạnh hay không? Nhưng lời lẽ của ông thì đầy ác ý. Rồi đây, ông phải chịu trách nhiệm về những gì ông đã gây ra.

- Còn ông Vũ Huỳnh Trưởng thì hết thuốc chữa, con người đầy “nhớ nhãng” của ông nên đi học lớp “bổ túc văn hóa” là vừa. Rất mong quý bậc trưởng thượng hãy để ông tự giác nằm xuống mà “rót” vào mông ông. May thay, ông bỏ được cái thói ngỗ nghịch - hung hãn.

Vũ Huỳnh Trưởng - Phó chủ tịch ban đại diện cộng đồng

- Ông Nguyễn Thanh Lương muốn mở tòa án nhân dân để trị tôi. Lời nói của ông là một bằng chứng đó, ông có biết không?

Anh Cao Mạnh Cường - Trung úy Thủy Quân Lục Chiến, là người bạn sống chết với tôi từ mấy chục năm qua, nói với tôi một câu rất là Thủy Quân Lục Chiến: “Tôi mặc Quân Phục đi dự Đêm Hương Về Việt Nam, xem ông nào dám ngăn chặn tôi...”

Từ những thân tình giữa tôi và anh Cao Mạnh Cường, cùng những ý nghĩ đẹp mà từ lâu tôi ngưỡng mộ những anh hùng Cọp Biển, nên tôi đã viết và đọc về những trận đánh lẫm liệt, những chiến tích oai hùng của Thủy Quân Lục Chiến, nhất là trận đánh cây cầu Đông Hà đã ngăn chặn được quân Bắc Việt tiến công về phía Nam.

Chỉ riêng ông Nguyễn Thanh Lương, ông không xứng đáng khoác lên người bộ áo Thủy Quân Lục Chiến.

- Về ông Trần Song Nguyên. Có thể, do đời sống của ông hẩm hiu, đầy mặc cảm, nên lúc nào ông cũng muốn hóa thân thành một bóng ma dĩ vãng. Ông có quá mạo hiểm khi tuyên bố những câu “ớn lạnh”?? Ông đụng đến tôi đã đành, nhưng ông đã đụng đến những bậc đàn anh của ông trong Liên Hội Cựu Quân Nhân và Lực Lượng Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức Bắc Cali, ông phải vòng tay xin lỗi bậc đàn anh của ông, may ra quý vị đó có thể tha thứ cho ông.
Chính ông là người lập mưu phản phúc, gây chia rẽ hàng ngũ Quân Đội để lập công với chủ mới.

“Đêm Hương Về Việt Nam”, người anh của tôi là niên trưởng của ông trong binh chủng Biệt Động Quân, có đến dự và nói với tôi: “Thằng chết nhác đó mà cường điệu, nó chỉ muốn về Việt Nam khúm na, khúm núm...”.

Ông có cần tôi tặng một vé máy bay? Vé một chiều hay hai chiều? Tùy ông. Tôi mong ông sẽ “thù cộng” với khí thế hào hùng của ông viết trong bảng tuyên cáo.

Một đàn anh của ông nói với tôi: Hãy tha cho ông. Tôi ghi nhận nhưng chưa trả lời.

Các ông như chưa bao giờ học được bài học của Tòa án. Những án lệ, hồ sơ dày cộm còn lưu trữ ở Tòa trong vụ kiện giữa tôi và nghị viên Nguyễn Tâm, giữa Báo Người Việt và Báo Saigon Nhỏ.... để các ông nghiên cứu, hiểu tường tận hơn những hệ lụy về luật pháp, mà các ông khó tránh khỏi cho cái giá phải trả về sự vu khống - xuyên tạc - chụp mũ.

Các ông cô tình không biết. Giữa tôi và lãnh tụ của các ông đang “lấp ló” giữa lằn ranh. Ai là người Quốc Gia? Ai là người không Quốc Gia? Tôi e rằng mai này, khi các ông biết mình đã bị giăng bẫy thì đã quá muộn màng.

Các ông đã khùng bô, đã chà đạp lên nhân phẩm - danh dự người khác. Suốt 35 năm phục vụ trong ngành truyền thông, Hệ Thống truyền Thông Viên Thao có làm gì lợi cho cộng sản không? Hay chúng tôi đã công hiến cho cộng đồng nhiều điều phúc lợi từ văn hóa - xã hội - luật pháp... và luôn tranh đấu cho một Việt Nam Dân Chủ và Nhân Quyền.

Nhiều bài viết của tôi đều tôn vinh Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Tôi cố gắng đem lại những hình ảnh đẹp, đem lại sự đoàn kết trong cộng đồng, nhưng chúng tôi đã bất lực. Bất lực trước những việc làm thiếu suy nghĩ của các ông. Giữa chúng ta còn có một cái tình là tình đồng hương. Hãy công bằng và tử tế với nhau.

Tôi thẳng thắn mà nói với các ông: **Nếu có nhiều người như tôi mà các ông gán ghép là cộng sản, thì chế độ cộng sản sẽ sớm tan rã.**

Ngược lại, nếu còn có những người như các ông thì chế độ cộng sản sẽ tồn tại mãi.

Tôi đã từng thề trước vong linh của thân phụ: “Ba đã tốn 39 năm để đòi lại tài sản - của cải bị tước đoạt, thì con còn có 39 năm nữa để tiếp tục đòi lại viên gạch cuối cùng... Và những kẻ cướp đoạt phải cúi đầu tạ tội trước vong linh của Ba...”

Một bạn trẻ ở Hà Nội mà tôi chưa từng quen, chưa từng gặp đã chảy nước mắt khi đọc những dòng tâm cảm của tôi hướng về đất nước. Cô ta nói trong nỗi nghẹn ngào: “Em đã làm về một chế độ, hóa ra cha - ông của em chết khi đi bộ đội để phục vụ cho một chính thể đòi bại, thật oan ức cho gia đình em...”

Tâm thư “Khát Vọng Tự Do” tôi đã viết và đọc bằng trái tim, bằng nước mắt, bằng dòng máu Việt đang chảy cùng đồng bào bị đổ máu, bị đánh đập, bị bắt bớ trên khắp đường phố Sài Gòn - Hà Nội... để phản đối chính quyền cộng sản đánh đập, ức hiếp dân lành...

Tôi tin chắc. Bất cứ một người Quốc Gia chân chính nào cũng đồng tình với tôi và sẽ chia sẻ nỗi đau của dân tộc. Còn các ông thì lúc nào cũng muốn khùng bô, cũng muốn chà đạp người khác để khóa lấp sự hèn yếu của mình.

Các ông đã dồn tôi đến chân tường. Chẳng dặng dưng trong thế tự vệ, buộc lòng tôi phải lên tiếng. “Thuốc đắng giã tật” để các ông hồi tâm mà đối xử với đồng hương mình tương kính hơn. Và nạn mạ lỵ - chửi mửi - xuyên tạc trong cộng đồng chúng ta phải được kết liễu.

Bạn hỏi?

“Tâm tình của tôi”

Thưa bạn!

Tôi là một người con hiếu nghĩa, được Ba Mẹ thương yêu. Mẹ dạy tôi: “Qua Mỹ, các con hãy thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Chưa đủ, các con phải thương yêu – kính mến những người tha hương cùng cảnh ngộ như các con...”

Lời Mẹ dạy luôn nhắc nhở tôi làm những điều tốt đẹp. Những gì người khác cần tôi sẵn lòng giúp. Tôi may mắn có được những ân sủng của Trời Đất, thì tôi càng phải đoái tưởng đến những người bất hạnh, đến những việc phụng sự cho tha nhân.

Ngày Lễ Mẹ, tôi năn nỉ xin mẹ khoan về Việt Nam, vì tôi không thể đưa Mẹ về như đã hứa. Mẹ âu yếm nói: “Mẹ đã gần 90 tuổi, tuổi gần đất xa trời. Mẹ nguyện với Ba là ngày giỗ Ba, Mẹ muốn đến thắp hương nơi mộ phần Ba để Ba không cô đơn lạnh lẽo. Nếu Mẹ khỏe thì Mẹ sẽ qua lại Mỹ với các con, còn không, hãy để Mẹ nằm yên trong lòng đất của quê hương, bên cạnh mộ Ba để Ba Mẹ được đoàn duyên nơi chín suối...”

Tôi hứa đưa Mẹ về Việt Nam, nhưng trường hợp của tôi có thể sẽ gặp trắc trở. Mẹ hiểu, xoa đầu tôi nói: “Mẹ về một mình được rồi, việc nên làm, con hãy làm...” Tôi thấy Mẹ dấu đi những giọt nước mắt vừa chảy xuống, ánh mắt của Mẹ lạc thần, xa vắng.

Những ngày qua tôi thật bất an. Tôi uống nhiều ly cà phê đậm đặc để thức. Tôi sợ thời gian trôi qua... Ngày Mẹ về Việt Nam đã cận kề và biết đâu, tôi sẽ không còn được gặp lại Mẹ lần nữa.

Mẹ là tất cả của tôi. Không có điều gì quan trọng hơn Mẹ. Biết vậy, nhưng tôi không thể nào ngăn nổi xúc động, sự phấn uất khi thấy chính quyền cộng sản đánh đập, áp bức người dân.

Tôi nay đưa Mẹ về Việt Nam, trái tim tôi đau thót. Tôi lặng nhìn Mẹ trong giây phút giã từ, Mẹ ngồi trên chiếc xe lăn đã được đẩy vô sau tấm gương trắng đục ngăn lối vào.

Máy bay đã cất cánh. Tôi hướng lên bầu trời, nhìn về phương trời xa xăm, xót thương cho đất nước của mình đầy mưa sa giãng phủ một màu tang.

Nghĩ đến ngày Mẹ vào bệnh viện, hay một mệnh hệ nào xảy đến cho Mẹ mà tôi không được ở bên cạnh, lòng tôi rung rung buồn. Nước mắt tôi chảy suốt đoạn đường từ phi trường San Francisco về lại San Jose.

Tôi gọi: “Mẹ ơi! Con nhớ mẹ! Xin Mẹ hãy tha thứ cho con...”

Tôi cầu Ông Trên cho Mẹ được bình an.

Tôi cầu xin đất nước Việt Nam thanh bình, nở hoa trong lòng mọi người.

Quê hương giờ đã im im xa vời. Ký ức tôi về tháng Tư buồn bã, và những ngày tháng lạc lõng nơi quê người.

Tôi cảm phần một chính thể coi người dân như cỏ rác. Họ sợ sệt, hèn yếu trước ngoại bang nhưng hung hãn với đồng bào. Họ kết bè với nhau như những miếng răng găm vào xương máu của dân lành trong quay cuồng dối trá và danh lợi.

Tôi chán nản những người thiếu ý thức xây dựng cộng đồng. **Chống cộng thì ít mà chống nhau thì nhiều**, thì làm gì nói đến chuyện giải thể chế độ cộng sản. **Điều cần thiết nhất, là phải đem lại sự đoàn kết trong cộng đồng, để sắt son cho một ý hướng chung.**

Tâm tư của tôi cũng là tâm tư của bạn.

Đời sống cần có một tấm lòng, cần có sự thủy chung để đem lại những điều tốt đẹp đến cho mọi người. Mai này, khi nằm xuống, sẽ có những giọt nước mắt tiếc thương nhỏ trên di hài.

Chào bạn

Đỗ Văn Trọn